

PJESA II

Tragjedia "Hamleti" është vepra më popullore e Shekspirit, e cila shtjellon luftën për fitoren e dinjitetit përballë veseve të kohës. Fragmenti më poshtë është shkëputur nga Akti III, Skena II. Këtu shfaqen ndjenjat e Ofelisë para çmendurisë së Hamletit dhe vetë ky, tepër i trishtuar nga tradhtia e të afërmve. Dialogu hedh dritë mbi kompleksitetin e jetës, të cilin do ta zbuloni pas një leximi të kujdesshëm.

SHEKSPIR

HAMLETI

OFELIA

O perëndi e kij nën kujdes!

HAMLETI

N'u martofsh, të jap këtë mallkim si pajë: Qofsh
E pastër si akulli, e bardhë si dëbora, prapë nuk
Shpëton dot nga çpifja. Ecë në një manastir, shko
udhën e mbarë. Ose në daç të martohesh doemos,
martohu me ndonjë budalla, se burrat e mençur
e dinë fort mirë çfarë shtaza me brirë po i bëni.
Shko në manastir, dhe sa më shpejt. Lamtumirë!

OFELIA

O ëngjëjt e qiellit, sileni prapë ndër mënt.

HAMLETI

I di mjaft mirë fytyrëlyerjet tuaja. Perëndia ju
Ka dhënë një fytyrë, dhe ju krijoni një tjetër për
Vete. Losni, ngisni, belbëzoni e talleni me krijaturat
E perëndisë dhe e paraqitni harvalërinë tuaj si me
Padije. Dhe, ja ku të thom që s'ka martesë më; ata
Që janë martuar gjer më sot, përveç njëjt,
Kanë për të rrojtur; të tjerët do të mbeten ashtu si
Janë. Shko në manastir.

(Del)

OFELIA

Oh, çfarë mëndje e lartë u përmbys këtu!
Oh, çfarë sy e çfarë gjuh'e shpatë
Ushtari, hoborrtari dhe shkollari,
Q'ish trëndafil e shpres' e shtetit bukur
Pasqyr' e modës, shëmbëll' e kulturës,
M'i pam' i pamësve, krejt, krejt përdhe!
Dhe unë, gruaja m'e mjerë e botës,
Që ia thitha mjaltin e muzikën
Nga dashuri e zëmrës, po ia shoh
Bujaren, sovranen sqojtësi
Si zile t'ëmbël të rrëzuar poshtë
Që krisi, u çtingëllua dhe u ngjir,
Këtë fytyr' e lul' e trim pa shoq,
Q'u çthurr nga marrëzia! Mjera unë, oh!

Që pash' ato që pash' e shoh ato që shoh!
(*Hyjnë përsëri Mbreti dhe Polloni*)

MBRETI

Jo zemr'e tij s'anon nga dashuria;
Ato që foli, ndonëse pa lidhje,
Nuk ishin marrëzi. Diç ka në shpirt
Q'e nxeh dhe ia kllonit melankolinë;
Dhe zogjtë që na nxjerr pa fjalë janë
Fort të rrezikshëm; që t'i presim hovin,
Vendosëm ta dërgojmë shpejt n'Angli
Harçn' e prapambetur të kërkojë;
Në dashtë zoti, deti, ndrrim i klimës,
Shëtitjet e zbavitjet ia largojnë
Idenë që iu ngul në zëmër brënda,
Të cilën sa më tepër e mendon
Aq'e shkallon. Si thua zotërore?

POLLONI

Bëj, imzot, si the;
Dhe po të duash, mbas mbarimit lodrës,
Mënjatë le ta ftoj'e ëma vetëm
T'i shfaqë helmin; le t'i flasë shkoqur;
Në daç, kam për t'u fshehur të dëgjoj
Bashkëfjalimin. Në mos daltë gjë,
E ç'o n'Angli, a e burgos gjëkund,
Kudo që ta gjykosh më t'arsyeshme.

MBRETI

Sikundër thamë, pra, do proceduar,
Se çmendja e të madhit do vëzhguar.
(*Dalin*)